

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο II

Πόλη της Αβινιόν, Γαλλία ~ 1342

Βρισκόταν πλέον στην Ευρώπη του δέκατου τέταρτου αιώνα και η Αβινιόν ήταν η καρδιά της...

Χριστιανική Αυτοκρατορία. Βρισκόμενη στις όχθες του ποταμού Ροδανού, η Αβινιόν ήταν η Βαβυλώνα της Δύσης—η πόλη έσφυζε από εμπόρους και μάντιες, μεθυσμένους και τεχνίτες, στρατιώτες και πρέσβεις, Ιεζάβελ και κλέφτες. Ψηλά τείχη περικύκλωναν την πόλη, με σκοπό να την προστατεύσουν από εξωτερικές εισβολές. Με τόσους πολλούς ανθρώπους στριμωγμένους μέσα στα τείχη της, η επαρκής αποχέτευση αποδείχθηκε ένα δύσκολο έργο και μια δυσάρεστη οσμή κρεμόταν πάνω από την κλειστή συμφόρηση σαν ένα αόρατο αλλά αρκετά απτό πέπλο.

Αναδυόμενο μέσα από εκείνη τη θάλασσα της δυσοσμίας, το Παπικό Μέγαρο (Παπικό Παλάτι) υψωνόταν πάνω από τη γη. Χτισμένο πάνω σε έναν βράχο που είχε παραμεριστεί από τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, η επιβλητική διαμόρφωση χρησίμευε ως ο ακρογωνιαίος λίθος και ο παπικός θρόνος της Αγίας Έδρας. Το τεράστιο γοτθικό κάστρο ήταν το μεγαλύτερο που υπήρχε. Ήταν ένα τεράστιο φρούριο που έμοιαζε με δράκο: οχυρωμένα τείχη πάχους δώδεκα ποδιών - πλήρη με επάλξεις, πύργους και θηλιές βελών. Ολόκληρο το του σχηματισμού που απλωνόταν σαν διπλό παλάτι, καυχόμενο για τα δίδυμα τετράπλευρα. Στις πτέρυγές του: τεράστιες αίθουσες, η μεγαλύτερη και πιο σημαντική από αυτές ήταν το συμβούλιο, το κονκλάβιο,

αίθουσες δεξιώσεων και θησαυροφυλάκιο. Στα έγκατα του: ένα μεγάλο κελάρι, που στέγαζε φαινομενικά αμέτρητα γαλόνια κρασιού που εξορυσσόταν από στρέμματα παπικών αμπελώνων και παλαιωνόταν σε σειρές από τεράστια ξύλινα βαρέλια. Στην καρδιά του: κολασμένες εστίες, που κυκλοφορούσαν δεκάδες χιλιάδες καρβέλια ψωμί την ημέρα και έθρεφαν τον βαβυλωνιακό θησαυρό της Αβινιόν. Το Παπικό Παλάτι δεν ήταν τίποτα λιγότερο από ένα μεσαιωνικό τέρας σε κλίμακα μεγαλοπρεπών διαστάσεων - το θηρίο στεκόταν κολοσσιαίο.

Μέσα στο παλάτι βρίσκονταν τα στριφογυριστά εντόσθια της διαφθοράς, του πλούτου, της καθισμένης ανομίας, της δύναμης και της μεγάλης εξουσίας, που αδιάκοπα κυλούσαν και συστέλλονταν. Πάντα, οι διάδρομοι του κάστρου έσφυζαν από καρδινάλιους και αξιωματούχους της Κούριας, παπικούς φρουρούς και ιεροκήρυκες, συμβούλους και νομοθέτες, παλλακίδες με ταπεινά βλέμματα, ιππότες και τους άρχοντές τους, επισκέπτες αξιωματούχους και τους συνοδούς τους, συμπεριλαμβανομένων διακεκριμένων συγγενών και ιδιωτικών διασκεδαστών του Ποντίφικα.

Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Πάπα Βενέδικτου ΙΒ΄, είκοσι τέσσερις Καρδινάλιοι υπηρέτησαν στο Κολλέγιο των Καρδινάλιων. Από το Κολλέγιο, ο Καρδινάλιος Μπλάζι ήταν ο φλογερός λύκος του, αντιπαθής από τους περισσότερους υποστηρικτές. Ένας από τους νεότερους Καρδινάλιους, ο Ζαν-Φρανσουά Μπλάζι, ήταν ένας άνθρωπος με καλή υγεία, όρθιος και με ξανθά μαλλιά. Το πιο αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό του, αρκετά ανησυχητικό, ήταν τα μάτια του - μαζί, ένα καθαρό καστανά μάτια και ένα τυφλό γαλακτώδες μάτι άξιο ενός διαβολικού βλέμματος. Μόνο λίγοι από τους Καρδινάλιους ανέχονταν την παρέα του εκτός επίσημων υποχρεώσεων. Ωστόσο, για τον Μπλάζι, λίγοι ήταν όλα όσα χρειαζόταν - εκείνοι οι Καρδινάλιοι με αρκετή επιρροή στον εσωτερικό κύκλο για να εξυπηρετήσουν τις ανάγκες του. Κυρίως, ήταν Ανώτεροι Καρδινάλιοι που υπηρετούσαν επίσης στο Παπικό Παλάτι ως επιβλέποντες.

Ήταν συνήθης πρακτική στην Αβινιόν να ανατίθεται σε καρδινάλιους υψηλότερου κύρους η επίβλεψη διαφόρων πτερύγων, αιθουσών, παρεκκλησίων και χώρων του παλατιού. Για χρόνια, ο Μπλάζι ήταν ο επιστάτης του Μεγάλου Κελαρίου. Το εκτεταμένο αμπάρι ήταν ένας υπόγειος διάδρομος, που σκάφτηκε το 1337 και εκτεινόταν σε όλο το μήκος της πτέρυγας που στέγαζε την Αίθουσα του Κονκλαβίου από πάνω. Αυτό το τεράστιο υπόγειο θησαυροφυλάκιο περιείχε εκατοντάδες βαρέλια που ωρίμαζαν μερικά από τα καλύτερα κρασιά της Ευρώπης. Ο Μπλάζι ήταν υπεύθυνος για σχεδόν κάθε πτυχή της παραγωγής τους, από σταφύλι σε βαρέλι, συμπεριλαμβανομένης της επακόλουθης αποθήκευσης και φύλαξης των κρασιών. Γενικά θεωρείται ως διορισμός μεγάλης σημασίας: το οινοποιείο ήταν υπεύθυνο για ένα μεγάλο μέρος των ετήσιων εσόδων του Παπισμού.

Έτσι, όσον αφορά το παλάτι, οι περισσότεροι θεωρούσαν τον Μπλάσι τον «Καρδινάλιο των Κρασιών». Επιπλέον, κάθε γνώστης γνώριζε ότι το να γίνεις φίλος με τον Μπλάζι ήταν σαν να γίνεις φίλος με το Μεγάλο Κελάρι. Ο νευρώδης και σκληρός Καρδινάλιος Ραουλέν Τουσέν, επιστάτης του Παλατιού και Η Μποτεγιεριέ (η Αποθήκη Μπουκαλιών), και ο πολύ παχύσαρκος αλλά ευαίσθητος Καρδινάλιος Λίλο Ζουλίν,

κύριος των Κουζινών και της Αίθουσας Δεξιώσεων, ήταν δύο που θεωρούσαν τους εαυτούς τους επικούρειους και ο καθένας είχε φροντίσει να καλλιεργήσει τη φιλία του Καρδινάλιου των Οίνων. Ο Μπλάζι γνώριζε αρκετά καλά γιατί αυτοί οι δύο τον φλερτάρουν, παρόλα αυτά υπήρχε ανάμεσά τους, τουλάχιστον, μια προφανής ένδειξη συντροφικότητας.

Σε αντίθεση με το πολύ μεγαλύτερο Κολλέγιο των Καρδινάλιων, το Συμβούλιο των Απόκρυφων περιελάμβανε μόνο τρεις Καρδινάλιους—τους Καρδινάλιους Χαντούρ Ξαβιέ, ανώτερο σύμβουλο, τον Άβιτ Βασιλίστε, τον μεγαλύτερο και πιο αδύναμο, και τον Έντμάρντ Λιν, τον νεότερο και πιο πρόσφατα διορισμένο από τους σώμα. Η θητεία του Καρδινάλιου Ξαβιέ έληξε με την ανακάλυψη του γυμνού και αποκεφαλισμένου πτώματός του. Ένα αγόρι από χωριάτης ανακάλυψε τα λείψανά του σε ένα άλσος δίπλα σε έναν δρόμο δυτικά της Αβινιόν. Διάσπαρτα στους θάμνους γύρω του βρίσκονταν τα λείψανα των φρουρών του, τα σώματά τους εξίσου βεβηλωμένα. Η δολοφονία του παρέμεινε ένα αίνιγμα. Πριν οι φήμες για τις δολοφονίες γίνουν μπαγιατίκες, πέθανε και ο Πάπας Βενέδικτος. Αν και αρκετοί Καρδινάλιοι επέμεναν ότι ο Βενέδικτος είχε δηλητηριαστεί και ότι η σειρά των δολοφονιών ήταν κατά κάποιο τρόπο μέρος μιας μεγαλύτερης πολιτικής συνωμοσίας, τέτοιες εικασίες δεν επιβεβαιώθηκαν ποτέ. Ο Μπλάζι ήταν πιο κοντά στους παπικούς οίνους -και μάλιστα τύραννος- πολλοί τον υποψιάζονταν για τη δηλητηρίαση, όμως κανείς δεν ήταν αρκετά τολμηρός ώστε να τον αντιμετωπίσει για την φλογερή του ιδιοσυγκρασία.

Λιγότερο από δύο εβδομάδες μετά την επίσημη κηδεία του Βενέδικτου, το Γαλλοκρατούμενο Κογκλάβιο εξέλεξε βιαστικά έναν άλλο Γάλλο, τον Πιερ Ροζέ ντε Μποφόρ, ο οποίος ήταν πέμπτος στη διαδοχή του Παπισμού της Αβινιόν. Ο Ντε Μποφόρ βαπτίστηκε Κλήμης ΣΤ΄. Οι περισσότεροι από τους συνήθεις αξιωματούχους ήταν παρόντες στην εκλογή: οι Καρδινάλιοι του Κολλεγίου και του Συμβουλίου, ο Γενικός Γραμματέας, ο Γενικός Βικάριος και ο Αντιβασιλέας, οι επικεφαλής των Παπικών αξιωματούχων του Βασιλείου της Νάπολης, οι πιο διακεκριμένοι Επίσκοποι και όλη η πληθώρα των εμπλεκόμενων σε τέτοιους τομείς. Απαιτήθηκε συγκέντρωση. Ένας απεσταλμένος του Φιλίππου ΣΤ΄ ντε Βαλουά, βασιλιά της Γαλλίας, απουσίαζε αξιοσημείωτα, καθώς έφτασε πολύ αργά για να παραστεί στην τελετή.

Η εξουσία αυτής της εκλογής στηριζόταν αποκάλυπτα στο Κολλέγιο των Καρδινάλιων. Ωστόσο, μόνο λίγοι εν ζωή άνθρωποι γνώριζαν ότι η πραγματική δύναμη της παπικής πειθούς βρισκόταν στα χέρια λίγων μόνο — δηλαδή του Συμβουλίου των Αποκρύφων. Με το πέρασμα των αιώνων, το Κολλέγιο των Καρδινάλιων είχε εξελίξει τον ρόλο του σε ένα εκλεκτορικό σώμα της Εκκλησίας, υπηρετώντας τώρα την Αγία Βλέπε, σε μεγάλο βαθμό, τον τρόπο με τον οποίο οποιοδήποτε κοινοβουλευτικό όργανο εξυπηρετεί τη συνολική του οργάνωση. Αντίθετα, η Σύνοδος των Αποκρύφων ήταν ένα μικρό, συγκαλυμμένο και σκόπιμα μη καταγεγραμμένο παπικό σώμα που ασκούσε εξουσία που ανταγωνιζόταν εύκολα αυτήν του Κολλεγίου, των Καρδινάλιων του Τα Απόκρυφα δεν υπέστησαν καμία κυριαρχία, εκτός από αυτήν του Θεού, και ήταν υπόλογα μόνο στον εκλεκτό εκπρόσωπό Του στη γη - τον Άγιο Πατέρα και τον Πάπα.

Τα Απόκρυφα αποτελούνταν από δύο διακριτά επίπεδα—την Άνω και την Κάτω Σύνοδο.

Το Άνω Συμβούλιο αποτελούνταν από τον Πάπα και τους Καρδινάλιους τους οποίους διόριζε —οι οποίοι, με τη σειρά τους, επέβλεπαν τους Ηγούμενους και τους μοναχούς του Κάτω Συμβουλίου. Από την ίδρυσή του, η σύνθεση αυτού του Συμβουλίου κυμαινόταν μεταξύ εξήντα και εξήντα έξι μελών, καθένα από τα οποία διοριζόταν από το Άνω Συμβούλιο. Οι διορισμοί στο Συμβούλιο ήταν ισόβιοι. Τα νέα μέλη αναλάμβαναν καθήκοντα μόνο μετά τον θάνατο ενός υπάρχοντος διορισμένου. Οι δύο από τους τρεις αρχικούς Καρδινάλιους του Άνω Συμβουλίου —ο Βασιλίστης και ο Λεάν— διέμεναν στην Αβινιόν σε μια βίλα που ονομαζόταν Château Rouge. Ωστόσο, τα μέλη του Κάτω Συμβουλίου ήταν μοιρασμένα ισότιμα μεταξύ δύο ισότιμων και απομακρυσμένων μοναστηριών στην ενδοχώρα της Γαλλίας και της Ιταλίας. Αυτά ήταν το Abbaye des Gardiens (Αββαείο των Φρουρών), που βρίσκεται στους λόφους της επαρχίας Auvergne, στη Γαλλία, και το Monastero del Cancellio (Μοναστήρι Cancellio), που βρίσκεται στα απομακρυσμένα βουνά της επαρχίας Umbria της Ιταλίας.

Το Αββαείο Gardiens του Κάτω Συμβουλίου τελούσε υπό τη διεύθυνση του ηγουμένου της, Vonig, ενώ το Μοναστήρι Cancellio στην Ιταλία τελούσε υπό τη διεύθυνση του ηγουμένου της, Domingus. Και οι δύο Ηγούμενοι του Κάτω Συμβουλίου έδιναν αναφορά μόνο στους Καρδινάλιους του Άνω Συμβουλίου, οι οποίοι, με τη σειρά τους, έδιναν αναφορά μυστικά και αποκλειστικά στον Πάπα. Αυτά τα απομονωμένα μοναστήρια θεωρούσαν τους εαυτούς τους Βενεδικτίνους, αλλά δεν διοικούνταν σύμφωνα με τον Βενεδικτινό Μοναστικό Κανόνα. Είχαν υιοθετήσει μια τάξη που δεν ήταν ούτε Βενεδικτινή, ούτε Φραγκισκανική, ούτε Κιστερκιανή. Για αιώνες, αυτά τα μοναστήρια παρέμεινε αποκομμένη από τη μοναστική κυριαρχία και τέθηκε υπό τον αποκλειστικό έλεγχο της Συνόδου των Αποκρυφών. Η Σύνοδος και τα δύο μοναστήρια της, με τον σεβαστό κύκλο της των υπηρετών, ήταν εξωτερικά ένα είδος «ιερού πνεύματος», το οποίο φύλαγε τον πιο φρικτό σκελετό της Παπικής Ντουλάπας. Ωστόσο, λίγα μυστικά διέφυγαν από τον Λουκιφαήλ - ιδιαίτερα αυτά του Συμβουλίου.

Έτσι, ενώ η Λουκιφαήλ ερήμωνε την Ασία με την πνοή του θανάτου της, εκείνη ήταν εξίσου απασχολημένη με την Ευρώπη, εξαπατώντας δύο από τα έθνη της. Μέσω του γάμου, η Γαλλία και η Αγγλία διασταυρώθηκαν με βασιλικές γραμμές αίματος. Με λίγα λόγια, ένας βασιλιάς πέθανε και η Αγγλία είχε δικαίωμα να διεκδικήσει τη Γαλλία - ο διάβολος κρυβόταν στις λεπτομέρειες. Παρ' όλα αυτά, τα εμπλεκόμενα βασίλεια βρέθηκαν σε αδιέξοδο και η καμπάνα χτύπησε. Και από αυτό, ήρθε το χτύπημα του Εκατονταετούς Πολέμου. Η πρώτη από αυτές τις μάχες, η οποία θα αποδεικνυόταν η πιο φρικτή στην ιστορία, διαδραματίστηκε σε γαλλικό έδαφος και θα ονομαζόταν για πάντα η αιματηρή Μάχη του Κρεσί. Πολλοί θα γίνονταν μάρτυρες των φρικαλεοτήτων που συνέβησαν το υγρό αυγουστιάτικο απόγευμα της μάχης.

Crecy-en-Ponthieu ~ Βόρεια Γαλλία ~ Αύγουστος, 1346

Μόνο απομεινάρια της καταιγίδας είχαν απομείνει. Βροντές έπεφταν προς τη Δύση και αστραπές

όρμησε στους μακρινούς λόφους. Ένα φωτεινό μαύρο κοράκι εγκαταστάθηκε ανάμεσα στα παραμορφωμένα από τον άνεμο κλαδιά μιας βελανιδιάς, αναστατώνοντας μερικά χτυπημένα φύλλα. Οι μαύρες κόρες των ματιών του πρήστηκαν και συστέλλονταν, κρύες και μηχανικές, σαν κάποια μηχανή να κυβερνούσε το μάτι του κεραυνού. Το κοράκι κούνησε το κεφάλι του και κρώξε στην υποχωρούσα κεφαλή του κεραυνού δύο φορές, και μετά ξανά. Κάτω από την κούρνια με τη δρυ, μια φάλαγγα Γάλλων στρατιωτών σέρνονταν κατά μήκος ενός λασπωμένου, αυλακωμένου δρόμου.

Οι Γάλλοι—οι περισσότεροι από αυτούς ήταν αγρότες, των οποίων τα χέρια ήταν περισσότερο συνηθισμένα να χειρίζονται τσεκούρια και δικράνια παρά σπαθιά— βάδιζαν προς τον πόλεμο μέσα από τους βρεγμένους λόφους της βόρειας Γαλλίας. Ο νεοστεφείς βασιλιάς τους, Φίλιππος ΣΤ΄, είχε πει σε εκείνον τον Άγγλο «σκύλο», τον Εδουάρδο Γ΄, ότι η Γαλλία δεν θα μοιραζόταν ποτέ τον θρόνο με την Αγγλία, ή με οποιονδήποτε άλλον, άλλωστε. Η Γαλλία, όπως όρισε ο Φίλιππος, ήταν κυρίαρχη και ο θρόνος της ήταν μόνο δικός του. Απαντώντας στην αλαζονική αξίωση του Φιλίππου με μια έκρηξη οργής και έκτοτε αποφασισμένος να τον εκθρονίσει, ο Εδουάρδος άνοιξε ένα μονοπάτι μέσα από τη Γαλλία, καίγοντας ολόκληρα χωριά στο πέρασμά της. Ήταν αποφασισμένος να προκαλέσει αρκετή ζημιά για να αναγκάσει τον Φίλιππο να πέσει τις δικές του τάξεις. Όταν έφτασε η είδηση για την θρασύτατη επίθεση του Φιλίππου του Εδουάρδου, συγκέντρωσε πολλούς από τους Γάλλους άρχοντες για να βαδίσουν εναντίον του εισβολέα.

Το κάλεσμα του Φιλίππου στα όπλα ήταν τόσο ισχυρό που ο Εδουάρδος, που αντιμετώπιζε πλέον την τεράστια γαλλική δύναμη στις πεδιάδες πάνω από το Κρεσί-αν-Πονθιέ, αρνήθηκε να τον αντιμετωπίσει και κατέφυγε βόρεια προς το Καλαί. Οι Γάλλοι ήταν σίγουροι και περίμεναν μια βιαστική νίκη. Η δύναμη του Φιλίππου ήταν τεράστια, αποτελούμενη από τους στρατούς πολλών άρχοντων—ακόμα κι αν αποτελούνταν κυρίως από αγρότες, ήταν μεγαλύτερη από τριάντα πέντε χιλιάδες και ξεπερνούσε αριθμητικά τους Άγγλους, τρεις άνδρες προς έναν. Οι Γάλλοι άρχοντες και οι ιππότες τους, ωστόσο, διακρίνονταν εύκολα από το πλήθος των αγροτών και των εμπόρων: οι πρώτοι, όντας καλά ιππευμένοι, κρατώντας λάβαρα και τυλιγμένοι με βαριά πανοπλία, είχαν την περήφανη στάση των ευγενών και τη σκληρή αποφασιστικότητα που χαρακτηρίζει τους βετεράνους στρατιώτες.

Μακριά σπαθιά, ρόπαλα και ασπίδες κροταλούσαν πάνω σε θωρακισμένα άλογα. Σειρές από λόγγες λικνίζονταν ανάμεσα στις τάξεις των πεζών. Άμαξες με βαλλίστρες περπατούσαν βαριά σε λακκούβες. Χίλιες σέλες έτριζαν. Χίλια άλογα φούσκωναν και χτυπούσαν δυνατά. Οι φωνές μεταδίδονταν από βαθμό σε βαθμό, καθώς ομάδες ανδρών τραγουδούσαν τραγούδια του χωράφια και συγκομιδές που είχαν αφήσει πίσω τους. Στον υγρό αέρα του Αυγούστου, οι ήχοι του πολέμου αποτελούσαν μνημόσυνο για τους άνδρες που βάδιζαν με πείσμα προς τη μοίρα τους. Αν και οι στρατιώτες ήταν αυθάδεις - υποθέτοντας την προοπτική μιας βιαστικής και αποφασιστικής νίκης και τη σύλληψη πολλών Άγγλων αιχμαλώτων - μέσα τους βασανίζονταν η ανησυχία σαν αυτή των νευρικών γουρουινών την παραμονή πριν από σφαγή. Η κοινή ψυχική κατάσταση πρόδιδε ένα σαφές επίπεδο νευρικότητας, που δημιουργούσε περισσότερο άυλο προαίσθημα παρά οποιαδήποτε συγκεκριμένη εκτίμηση - μια αμυδρή αλλά εντελώς αποσπασματική επίγνωση, που διαπερνούσε βαθιά το κόκκαλο - μια αίσθηση επικείμενης καταστροφής.

Ακόμα και τα άλογα της μάχης διέκριναν την ουσία του. Ωστόσο, το ίδιο φωτεινό μαύρο κοράκι, που βρισκόταν πολύ πάνω από το πεδίο της μάχης στην καστανή βελανιδιά, το κατάλαβε καλύτερα από όλα. όλα—ήταν η αόρατη παρουσία του ίδιου του Διαβόλου και, μαζί της, ένας άλλος έτοιμος άγγελος: ο Θάνατος.

Στη μέση της φάλαγγας των στρατιωτών, δύο βαριά θωρακισμένοι ιππότες με θωρακισμένα άλογα κινούνταν ώμο με ώμο. Πάνω από τους θώρακες τους κρέμονταν αμάνικα φανελάκια με κεντημένα τα ίδια εμβλήματα. Τα ίδια διακριτικά διακοσμούσαν τις σέλες και τις ασπίδες τους. Οι ιππότες έφιπποι ήταν υπό τη σημαία του Άρχοντα Αμελέτ του Λάον. Ήταν αδέρφια, με διαφορά έξι ετών, που φέρει το οικόσημο και το διακεκριμένο όνομα Μπλαζί.

Ο Ζαν-Ζακ και ο Ζαν-Ρενέ ήταν οι νεότεροι από τους τρεις αδελφούς Μπλαζί· ο μεγαλύτερος από αυτούς ήταν ο Ζαν-Φρανσουά.

Σε αντίθεση με τον Ζαν-Ζακ, έναν άκρατο άνθρωπο, ο Ζαν-Ρενέ ζούσε με τη σύζυγό του, Αλσέ Μπλασί, και τον μοναχογιό του, Μιχαήλ Μπλασί, σε ένα κάστρο στο σεβαστό κτήμα Μπλασί, που βρισκόταν στα βόρεια προάστια της πόλης Ρενς. Εκτός από το κτήμα, ο Ζαν-Φρανσουά διέμενε σε ένα μεγάλο κάστρο που ανήκε στον Πάπα, το Château Rouge, στην Αβινιόν. Μοιραζόταν το διώροφο κάστρο με αρκετούς άλλους παπικούς αξιωματούχους, τα πολυτελή διαμερίσματά τους συγκεντρωμένα κάτω από μια ενιαία στέγη.

Ο Ζακ δάγκωσε το τελευταίο κομμάτι κρέας από ένα μήλο και το πέταξε στο κράνος του αδελφού του . Το κέντρο χτύπησε την υπερυψωμένη προσωπίδα του Ρενέ και την έκλεισε με δύναμη. Ο Ρενέ την σήκωσε απότομα, αποκαλύπτοντας ένα πικρό μέτωπο, κρατώντας όμως ένα βλέμμα στραμμένο προς τα εμπρός. Ο Ζακ γέλασε και έσκυψε στο άλογό του για να δει καλύτερα την πεισματική έκφραση του αδελφού του .

«Έλα τώρα, Ρενέ», είπε ο νεαρός με ένα χαμόγελο. «Το γέλιο ανεβάζει το ηθικό πριν από τη μάχη. Δεν είμαι ο Βασιλιάς Εδουάρδος, ο Μικρός!» Ο Ζακ έβγαλε ένα φρέσκο μήλο από ένα πουγκί που ήταν τυλιγμένο στο πλευρό του.

Ο Ρενέ απάντησε ψυχρά: «Οι άντρες δεν είναι προετοιμασμένοι για την επίθεση. Είναι κουρασμένοι από την πορεία».

«Θα ρίξω τους Άγγλους στη θάλασσα!» διακήρυξε ο Ζακ, σηκώνοντας το μήλο του ψηλά. «Θα χώσω ένα μήλο στο στόμα του Έντουαρντ και θα τον πετάξω πίσω στη θάλασσα. Και επειδή είμαι ο καλός σου αδερφός, Ρενέ, θα αιχμαλωτίσω έναν Άγγλο ιπποκόμο για σένα», πρόσθεσε γελώντας πριν δαγκώσει ένα κομμάτι από το μήλο.

«Θα πρέπει να τοποθετηθούν αμυντικά και να είναι προετοιμασμένοι για την επίθεση», δήλωσε ο Ρενέ .

«Θα είναι κουρασμένες σαν κοριτσάκια», αντέτεινε ο αδερφός του. «Έχουν δει μέρες μάχης». Θα ρίξουν κάτω τα όπλα τους σε ένδειξη παράδοσης μόλις δουν τον αριθμό μας.

«Δεν θα παραδοθούν. Τόσο ο Έντουαρντ όσο και ο Μαύρος Πρίγκιπας του είναι μαζί τους. Θα τους υπερασπιστούν μέχρι θανάτου— μιλάς ανόητα.»

«Είναι κουρασμένοι», επέμεινε ο νεότερος. «Θα παραδοθούν. Εσύ είσαι ο ανόητος, Ρενέ. Θα υπενθυμίσω στον ανόητο ποιος είναι, μετά τη μάχη, αν υπάρχει κάποιος.»

«Έχεις διαταγές, Ζακ. Πρέπει να τις ακολουθήσεις, όπως κι εγώ. Ο στρατάρχης της Αυτού Μεγαλειότητας διέταξε να σταθούν όλα τα λάβαρα μέχρι οι άντρες να είναι φρέσκοι από μια μέρα πορείας.»

«Κοίτα γύρω σου, Ρενέ. Κοίτα τους στα μάτια—το ηθικό τους! Δεν θα ησυχάσουν. Το αίμα τους είναι καυτό. Θα επιτεθούν, ακόμη και ενάντια στις διαταγές», απάντησε ο Ζακ.

«Πολλοί από αυτούς τους άντρες δεν έχουν ξαναγευτεί τη μάχη όπως εμείς», του υπενθύμισε ο Ρενέ. «Και είμαστε δεσμευμένοι από διαταγές—στον Λόρδο Αμέλετ, και του οποίου η σημαία κυματίζει για την Αυτού Μεγαλειότητα», έφτυσε ο Ρενέ. «Έχουμε διαταγές να αναπαυθούμε. Δεν πρέπει να κινηθούμε εναντίον του Έντουαρντ μέχρι να μας δοθεί η διαταγή να κινηθούμε.»

Οι δύο άντρες κοίταξαν τον αργά κινούμενο στρατό καθώς μια σύντομη σιωπή έπεσε ανάμεσά τους. Η φάλαγγα φαινόταν να εκτείνεται μέσα στο ανώμαλο έδαφος για πάντα μπροστά και πέρα από αυτούς. Ο Ζακ γύρισε προς τον Ρενέ, με το πρόσωπό του παραμορφωμένο από αηδία, και είπε στον αδελφό του: «Αν αυτοί οι απλοί άντρες βάλουν τη ζωή τους μπροστά στους Άγγλους, οι περισσότεροι χωρίς ασπίδα ή πανοπλία, τότε θα ιππεύσω και θα τους υπερασπιστώ. Πιστός στη Γαλλία, έτσι θα κάνει κάθε ιππότης. Υψητερούμε τη Γαλλία - αυτοί οι άντρες είναι η Γαλλία και θα τους υπερασπιστώ!»

«Θα ήθελα να σου υπενθυμίσω, αγαπητέ αδερφέ, ότι ορκίστηκες με την ποινή του θανάτου σε περίπτωση που τον παραβείς. Και μπορεί να στερήσεις για πάντα από τον Οίκο των Μπλάζι κάθε τιμή. Αυτή η μέρα θα επηρεάσει βαθιά κάθε Μπλάζι, για καλό ή για κακό.»

Ο Ζακ κοίταξε μπροστά σαν να μην άκουγε τον Ρενέ.

«Γαμώτο τότε, Ζακ». γρύλισε ο Ρενέ, κατεβάζοντας απότομα την προστατευτική μάσκα του προσώπου του.

Τελικά, ο Ζακ ρώτησε: «Θα ιππεύσεις και εσύ με τη Γαλλία;»

Ο Ρενέ σήκωσε το γέισο του και απάντησε: «Έχασες κάθε ισορροπία, Ζακ».

Ο Ζακ έκανε μια γκριμάτσα και επανέλαβε την ερώτηση. «Εσύ;»

«Δεν είσαι ιππότης — ίσως κάποιος επισημασμένος ανόητος.»

«Εσύ, λοιπόν;»

«Δεν θα ομολογήσω στον Ζαν-Φρανσουά ότι δεν ήμουν στο πλευρό του ανόητου αδελφού του στη μάχη.»

«Ναι», είπε ο Ζακ. «Έτσι ακριβώς όπως είπε: Ο σταυρός ή και με τους δύο μας, ή με κανέναν από τους δύο.»

«Πράγματι, έτσι είναι», αναστέναξε ο Ρενέ. Γύρισε προς τον Ζακ και τον μάλωσε. «Μου αφήνεις λίγες επιλογές.

Το απολαμβάνεις αυτό, έτσι δεν είναι;» Το συνοφρύωμα του Ρενέ εξαφανίστηκε και ένα στεγνό χαμόγελο σχηματίστηκε στη θέση του. «Πρέπει να πάω με τον Λε Μπουφόν ντε Φρανς. Ας γίνει έτσι.»

Ο Ζακ γέλασε και έσκυψε προς τον αδελφό του. «Κοίτα γύρω σου. Ξέρω τις καρδιές των ανθρώπων, Ρενέ, όπως κι εσύ. Αυτοί οι άντρες δεν θα ησυχάσουν μέχρι να ρίξουν τον Μικρό στη θάλασσα. Η νίκη είναι ήδη δική μας. Σύντομα, θα έχουμε το κεφάλι του Έντουαρντ - και τον θρόνο του. Δείξτε μας

Σταυρός του αδελφού Καρδινάλιου , για να μπορέσουμε να ορμήσουμε προς τη νίκη.

Πετώντας το μήλο στην άκρη και βγάζοντας το κράνος του, ο Ρενέ έβγαλε μια λεπτή χρυσή αλυσίδα από κάτω από το θώρακά του. Στήριζε το σημαντικό βάρος ενός σταυρού με πολύτιμους λίθους που ανήκε στον μεγαλύτερο αδελφό του, Ζαν-Φρανσουά Μπλασί, και έκτοτε είχε ευλογηθεί από τον ίδιο τον αείμνηστο Πάπα Βενέδικτο ΙΒ΄. Ο Φρανσουά είχε επιμείνει ο Ρενέ και ο Ζακ να τον έχουν μαζί τους σε κάθε μάχη. Όπως υπαγόρευε η στιγμή, ήταν η σειρά του Ρενέ να φορέσει τον σταυρό του Μπλασί. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που ο Ρενέ ένωσε την ανάγκη να ενωθεί με τον αδελφό του, αν ο Ζακ ορμούσε: Δεν θα άφηνε τον αδελφό του να αντιμετωπίσει τον θάνατο μόνο του, και χωρίς τον σταυρό. Ούτε θα άφηνε τον γαλλικό στρατό να δώσει τη μάχη μόνος του, όσο ανόητα κι αν ήταν ενωμένος. Στους συμπατριώτες του και στον αδελφό του ήταν εξίσου αφοσιωμένος, έστω και με διαφορετικούς τρόπους· και τους δύο θα υπερασπιζόταν—και τους δύο θα τιμούσε. Ο Ρενέ έσκυψε στο πλάι του αλόγου του και έδωσε τον σταυρό στον Ζακ. Ο Ζακ φίλησε το κρύο μέταλλο, σκύβοντας ελαφρά το κεφάλι του με ευλάβεια. Ένας κρότος βροντής αντήχησε στην εξοχή. Ο Ζακ γέλασε και το υποδέχτηκε ως καλό οιωνό. Πάνω τους, στα κλαδιά μιας κοντής βελανιδιάς, το Ένα φωτεινό κοράκι αναδεύτηκε με φτερά που τρεμόπαιζαν. Πέταξε από τη θέση του στον βορειοδυτικό ορίζοντα, προς τα στρατεύματα των Άγγλων.

«Εις το όνομα του υψίστου Άρχοντα και του Αγίου Ντενί», μουρμούρισε ο Ζακ με αυστηρότητα. Ο Ρενέ ανέβηκε στο άλογό του και επανέλαβε την ίδια ευλάβεια. Επέστρεψε τον σταυρό στη θέση του στο στήθος του και φόρεσε το κράνος του.

Έφιπποι στρατιώτες έτρεχαν κατά μήκος της φάλαγγας των στρατών, φωνάζοντας: «Ετοιμαστείτε! Ετοιμάστε τα όπλα!» Η φάλαγγα όρμησε μπροστά.

Ο στρατός του Φιλίππου είχε προλάβει τον Εδουάρδο, ο οποίος τώρα δεν είχε άλλες επιλογές, παρά να γυρίσει και να πολεμήσει. Ο Άγγλος βασιλιάς είχε παρατάξει τους ιππότες και τους δοξαράδες του σε έναν πλατύ λόφο κοντά στο χωριό Κρεσί, με τους τοξότες να παρατάσσονται πίσω και μπροστά τους, και τους γαιοκτήμονες να περιμένουν δίπλα σε περισσότερα άλογα στο πίσω μέρος. Ο Εδουάρδος είχε την διοίκησή του μέσα από έναν κατελιγμένο ανεμόμυλο στην κορυφή του λόφου.

Σε λίγο χώρο, ενώ πετούσε βορειοανατολικά, το ταραγμένο και ιπτάμενο κοράκι κάλυψε μια έκταση χοντροκομμένης γης και βούτηξε σε ένα απομονωμένο άλσος, κρυμμένο από μια μικρή κορυφογραμμή. Η φωτεινή εμφάνιση του πουλιού έλαμπε έντονα ανάμεσα στο γαϊδουράγκαθο και το τάρανδο, με το σκληρό του κάλεσμα να ξαφνιάσει έναν νεαρό Άγγλο τοξότη που στεκόταν κάνοντας την ανάγκη του στην υπήνεμη φύση. «Ένα δυσάρεστο σημάδι σε μια δυσάρεστη μέρα», ψιθύρισε ο τοξότης, κοιτάζοντας το κοράκι - και φαινόταν ότι το πουλί τον είδε, τον διέκρινε μέσα και μέσα από αυτόν, και το αφύσικο βλέμμα του διαπέρασε την ψυχή του. Έπεσε στα γόνατά του, κρατώντας σφιχτά το κεφάλι του σαν να προσπαθούσε να το εμποδίσει να εκραγεί. Λαχάνιασε και βογκήξε, σωριασμένος στο έδαφος πριν πεθάνει. Το πουλί

ούρλιαξε και φτερούγισε άγρια πριν πέσει κι αυτό και πεθάνει, πέφτοντας στα χαμηλά φύλλα σε έναν φτερωτό σπασμό.

Τα μάτια του νεκρού τοξότη άνοιξαν απότομα. Σηκώθηκε από το έδαφος και σάρωσε το βλέμμα του κούφιο. Το λευκό των ματιών του είχε ξεπλυθεί - λαμπερό και μαύρο σαν φτερά κορακιού . Πήρε ένα μακρύ τόξο, το οποίο στηριζόταν σε έναν κορμό δέντρου και, με μια γεμάτη φαρέτρα από βέλη περασμένη στην πλάτη του, έφυγε από το άλσος πιο γεμάτο από όσο είχε μπει σε αυτό. Ακόμα και με την κύστη του άδεια, η καρδιά του ξεχείλιζε - ξεχείλιζε από το μαύρο κακό που έβραζε στο αχτύπητο στήθος του. Διέσχισε το πυκνό δάσος σε έναν άκαμπτο σχηματισμό σχεδόν χιλίων τοξοτών που πλαισιώνουν πεντακόσιους ένοπλους. Ο σχηματισμός βρισκόταν τοποθετημένος στην κορυφή ενός σημείου με θέα μια ρηχή κοιλάδα στα ανατολικά. Πίσω αυτούς και προς τη Δύση, χιλιάδες ακόμη στρατιώτες περίμεναν σε δύο τέλεια τετράγωνα. Ο τοξότης πήρε τη θέση του ανάμεσα στις τάξεις.

Όπως ακριβώς είχε προβλέψει ο Ζακ Μπλασί, ο γαλλικός στρατός όρμησε απερίσκεπτα στη συμπλοκή πριν προλάβουν οι διοικητές του να τον συγκρατήσουν. Στην κοιλάδα, μια ανοργάνωτη μάζα από φωνάζοντες ένοπλους, λογχοφόρους, Γενουάτες τοξότες και έφιππους Γάλλους ιππότες όρμησαν προς την κορυφογραμμή που καταλάμβαναν οι Άγγλοι. Δεν υπήρχε τάξη στη μάχη σώμα με σώμα, οι άνδρες έριχναν ο ένας τον άλλον στο έδαφος μέσα στην αιμοδιψή τους δίψα και μερικοί μάλιστα τους καρφώναζαν. τους εαυτούς τους στα σπαθιά από τα ίδια τους τα ανίκανα χέρια.

Στην αγγλική πλευρά του λόφου, ο άδειος από την ψυχή στρατιώτης πέρασε ανάμεσα σε μακριές σειρές τοξοτών που κρατούσαν ψηλά και τεντωμένα τα μακριά τόξα.

«Σταθερά! Μισό λεπτό», βρυχήθηκε μια φωνή εξουσίας.

Οι ζωντανοί τοξότες, βλέποντας το μαύρισμα των ματιών του, όρμησαν πίσω, με τις τάξεις τους να διασκορπίζονται σαν μια χωρισμένη Ερυθρά Θάλασσα.

Συντετριμμένοι, οι άντρες ψιθύρισαν ο ένας στον άλλον: «Κουνηθείτε! Είναι ο Διάβολος μέσα του!» Κανείς δεν κουνήθηκε να τον σταματήσει καθώς γύρισε ανάμεσα στις τάξεις και βάδισε κάτω από την κορυφογραμμή, αφήνοντας πίσω του τους Άγγλους και τις θέσεις τους.

«Τοξότη! Επιστρέψτε στη θέση σας!» Μια βροντερή διαταγή ακούστηκε πίσω από τις τάξεις. Η φωνή ήταν του Λόρδου Κλίφορντ, σίγουρου για τη δύναμή του στην διοίκηση, ωστόσο ο τοξότης διατήρησε την αργή, σίγουρη πορεία του κάτω από τον λόφο. Πίσω από τον αγγλικό σχηματισμό, γκρίζοι ουρανοί έσκασε και ο απογευματινός ήλιος τρύπησε τα σύννεφα. Με τον ήλιο πίσω από τους Άγγλους, οι πλησιάζουσες γαλλικές δυνάμεις στέκονταν τυφλωμένες.

Από τη θέση του ανάμεσα στους δικούς του τοξότες, ο κόμης του Γουόρικ και της Οξφόρδης φώναξε, «Λόρδε Κλίφορντ, επιστρέψτε τον τοξότη σας! Άρχοντες, κρατήστε τους άντρες σας στο στόχαστρο!»

Ο Διάβολος-Τοξότης έβγαλε ένα βέλος από τη φαρέτρα του και, χωρίς να σταματήσει το βήμα του, το έσυρε βαθιά στο μακρύ του τόξο. Τα μαύρα μάτια του ήταν καρφωμένα σε δύο φωτεινές κουκκίδες κοντά στο άκρο της κοιλάδας.

«Τοξότη! Γύρνα πίσω αλλιώς θα σε χτυπήσουν από πίσω», απαίτησε ο Λόρδος Κλίφορντ. Ο τοξότης συνέχισε να κατεβαίνει την κορυφογραμμή, η σκοτεινή του φιγούρα αναδύθηκε σε μια απόκοσμη ανακούφιση μέσα στο χάος του προελαύνοντες Γάλλοι. Ο Κλίφορντ κίνησε το άλογό του μπροστά, ακολουθούμενος από τον σημαιοφόρο του. Σταμάτησε δίπλα σε έναν από τους τοξότες, γρυλίζοντας διαταγές να ρίξουν τον μοναχικό πολεμιστή εκεί που στεκόταν.

«Από πίσω, κύριε;» ρώτησε ανήσυχος ο τοξότης.

«Σε διατάζω να βγεις μπροστά και να ρίξεις αυτόν τον άντρα! Κάνε το τώρα, τοξότη», σφύριξε ο Κλίφορντ, δείχνοντας με μανία προς την υποχωρούσα φιγούρα.

«Πράγματι, κύριε.» Ο τοξότης υποκλίθηκε και μετακινήθηκε σε μια καθαρή θέση. Τράβηξε πίσω ένα βέλος, δοκίμασε τον άνεμο και εκτόξευσε το βέλος bodkin κάτω από την κορυφογραμμή. Η βέργα πέταξε ευθεία και γρήγορα, διαπερνώντας την πλάτη του άψυχου άνδρα και ξεπηδώντας από το κέντρο του στήθους του. Ο καρφωμένος τοξότης σταμάτησε για μια στιγμή και μετά γύρισε για να κοιτάξει την κορυφογραμμή. Οι Άγγλοι στρατιώτες είδαν μόνο μια θολούρα καθώς ο νεκρός γύρισε για να τους κοιτάξει - ίσως σαν να τους χαιρετούσε. Κανείς δεν είδε το βέλος να πετάει από το τόξο του και να ανεβαίνει την κορυφογραμμή - είδαν το βέλος να τρυπάει το μάτι του νεαρού τοξότη του Λόρδου Κλίφορντ. Μόνο όταν ο τοξότης σωριάστηκε στο έδαφος είδαν το βέλος με τα μαύρα φτερά να ξεπροβάλλει από το κεφάλι του. Ο Διάβολος-Τοξότης γύρισε και συνέχισε στο πεδίο, μέσα στο βρυχηθμό της γαλλικής έφοδος.

«Άφησέ τον να φύγει!» έφτυσε ο Κλίφορντ, κοιτάζοντας τον ζωντανό νεκρό. «Τοξότες, βρείτε τους στόχους σας! Να είστε έτοιμοι στο σημάδι μου!»

Ωστόσο, όλα τα βλέμματα ήταν στραμμένα στο πράγμα που εξακολουθούσε να περπατάει ανεπηρέαστο προς τον προελαύνοντα Γάλλο εχθρό και αδιάφορο για το σφηνωμένο βέλος που είχε διαπεράσει τον κορμό του.

Ο κρότος ενός πρωτόγονου αγγλικού κανονιού αντηχούσε στο πεδίο καθώς το πρώτο χαλάζι από βέλη έπεφτε βροχή ανάμεσα στους όρμους Γάλλους. Άνδρες και άλογα έπεφταν κάτω από την επίθεση των βελών, απογοητεύοντας τους Γάλλους. Οι βελόνες είχαν μια μάρκα από αιχμές βελών bodkin, καινούργιες στη μάχη. Οι αιχμές Bodkin ήταν μακριές και βαριές σιδερένιες άκρες ικανές να κόψουν πανοπλίες. Τα αγγλικά μακριά τόξα ήταν σκαλισμένα από πυκνό ξύλο τάφου και εξοπλισμένα με ανθεκτικές χορδές κάνναβης που απαιτούσαν έλξη εκατό κιλών ή και περισσότερο, και έριχναν αυτό το καταστροφικό νέο βέλος με απίστευτη δύναμη. Η μεταλλική στολή των Γάλλων ιπποτών δεν έκανε πολλά για να τους προστατεύσει.

Βλέποντας τους άντρες του σε αταξία και να πέφτουν βιαστικά, ο Φίλιππος τους διέταξε να γυρίσουν πίσω και να ανασυνταχθούν. Αγνόησαν την εντολή, όρμησαν και έτρεξαν μέσα στην κοιλάδα σαν τρελοί. Οι Γενουάτες τοξότες βρέθηκαν σε ένα καταγισμό από βελόνες μακριών τόξων.

Μακριά από τους Άγγλους, έριξαν τα τόξα τους και τράπηκαν σε φυγή. Βλέποντάς το αυτό, ο αδελφός του Φιλίππου, Κόμης Ντ'Αλανσόν, διέταξε να τους σκοτώσουν. Έτσι, συνέβη εκείνη την ημέρα, περισσότεροι Γενουάτες έπεσαν στη μάχη στα χέρια των Γάλλων συντρόφων τους παρά από τους Άγγλους εισβολείς στρατός.

Ο άψυχος τοξότης περπατούσε μόνος στο στροβιλιζόμενο πεδίο της μάχης. Άντρες και άλογα υπάκουαν Ενστικτώδης τρόμος προκαλούσαν αυτά τα μαύρα μάτια, και κανείς δεν πλησίαζε τον τοξότη που κινούνταν με φαινομενική αδιαφορία για το βέλος που τον τρύπησε. Έβγαλε ένα άλλο βέλος από τη φαρέτρα στην πλάτη του, το έβαλε και το άφησε με μια σίγουρη κίνηση. Σχεδόν τριακόσια μέτρα πιο κάτω, η βέργα χτυπήθηκε με θόρυβο στη γη ανάμεσα στα μπροστινά άκρα του αλόγου του Ζαν-Ζακ Μπλασί. Δύο βαλλίστρες Γενουατικές βαλλίστρας βρήκαν τώρα το σημάδι τους στα πλευρά του νεκρού τοξότη και μια τρίτη καρφώθηκε στον μηρό του. Ωστόσο, το μαύρο βλέμμα του δεν έφυγε ποτέ από τον στόχο της, και τα βέλη δεν τον σταμάτησαν ούτε καν επιβράδυναν το χέρι του. Ένα άλλο βέλος έφυγε από το τόξο του πριν ακινητοποιηθεί το πρώτο. Αυτό δεν αστόχησε. Έπεσε φλεγόμενο στο κολάρο της πανοπλίας του Ζακ και τρύπησε τον αριστερό πνεύμονά του. Καθώς έπεφτε από το άλογό του, μια άλλη βέργα άστραψε από τον ουρανό. Δίπλα του, ο Ρενέ άκουσε ένα αποκαρδιωτικό κρότο καθώς το άλογό του τσαλακώθηκε από κάτω του. Ένα μαύρο βέλος προεξείχε ανάμεσα στα μάτια του ζώου. Αλλά ο νεκρός τοξότης δεν ήταν αθάνατος. Ακόμα και τη στιγμή που έριξε άλλο ένα βέλος, μια βαλλίστρα του τρύπησε το λαιμό και τελικά έπεσε στο έδαφος. Ο Ρενέ πετάχτηκε όρθιος και έτρεξε στον αδερφό του. Οι στρατιώτες πέρασαν από δίπλα τους με κραυγές, η τρελή τους επίθεση αμείωτη.

Ο Ρενέ σήκωσε το προστατευτικό προσώπου του Ζακ, σήκωσε το κεφάλι του από το έδαφος και το κράτησε στην καμπύλη του χεριού του. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα· ήξερε ότι ο Ζακ δεν θα έφυγε από αυτή την κοιλάδα ζωντανός.

«Μην το κάνεις, Ρενέ», είπε ο Ζακ, με το πρόσωπό του να παλεύει ανάμεσα σε αναγκαστικά χαμόγελα και έκφραση αγωνίας. «Έπεσα με τιμή». Έβηξε πάνω στο αίμα που έβραζε στην ανάσα του. «Εύχομαι — να αγκαλιάσουμε τον σταυρό μας—για τελευταία φορά».

Ο Ρενέ έβγαλε το κράνος του, σήκωσε το πηγούνι του και τράβηξε απότομα την αλυσίδα του λαιμού μέχρι που ο σταυρός έπεσε από το θώρακά του. Τον πάτησε, φέρνοντας τον σταυρό στο θάνατό του. τα χείλη του αδελφού. Ο Ζακ το φίλησε και χαμογέλασε.

«Ρενέ, όταν σκοτώσεις τον Έντουαρντ, ζήτησε από τον μεγάλο Ζαν-Φρανσουά ντε Φρανς να προσευχηθεί για μένα». **ψιθύρισε. «Ορκίσου το».**

«Στην τιμή μου, Ζακ. Και εγώ θα προσεύχομαι για σένα, μέχρι να μην μείνει καθόλου πνοή μέσα μου.»

Ο Ρενέ απάντησε με ένα γέλιο και μια βροχή δακρύων. Αυτό ήταν ένα μακροχρόνιο αστείο μεταξύ των αδελφών - ο ανόητος τίτλος με τον οποίο είχαν κοροϊδέψει την «υπερβολικά σοβαρότητά» τους. μεγαλύτερος αδελφός: Φρανσουά ντε Φρανς. Καθώς ο Ρενέ έσπρωχνε τον σταυρό πίσω κάτω από το θώρακά του, ο αδελφός του αναστέναξε και πέθανε στην αγκαλιά του.

Στην άλλη άκρη της κοιλάδας, ο Διάβολος-Τοξότης κινούνταν. Η δουλειά του δεν είχε τελειώσει ακόμα. Μια χοντρή βέργα βαλλίστρας που ήταν σφηνωμένη στον μηρό του έσπασε με έναν σκληρό κρότο καθώς κύλησε και στάθηκε στα γόνατά του. Ένα καταγισμό από βέλη διαπέρασε την ελαφριά πανοπλία του, ωστόσο, το αίμα του δεν έτρεξε. Έριξε ένα βέλος και το άφησε ελεύθερο. Ο Ρενέ σήκωσε το πρόσωπό του στον ουρανό, θρηνώντας ταυτόχρονα με θλίψη και πρόκληση, ακόμα και όταν ο δικός του θάνατος έπεφτε προς το μέρος του με μαύρα φτερά. Το βέλος της Κόλασης έτρεξε προς τη γη σαν καταραμένη ψυχή. Σημάδεψε τον Ρενέ μέσα από τον ουρανό του, καρφώνοντας τον εγκέφαλό του και διασχίζοντας το κρανίο του. Δεν ούρλιαξε. Το σώμα του έπεσε πάνω στο σώμα του νεκρού αδελφού του με μια έκφραση τρόμου στο παραμορφωμένο και ματωμένο πρόσωπό του. Τα ανοιχτά μάτια του δεν είδαν το Γενουατικό βέλος που διαπέρασε το κρανίο του καταραμένου τοξότη. Ο τοξότης έπεσε και δεν κουνήθηκε πια.

Η αγγλική δύναμη αποτελούνταν από περίπου δώδεκα χιλιάδες άνδρες, εκ των οποίων οι μισοί ήταν τοξότες. Οι ένοπλοι άνδρες στέκονταν κεντραρισμένοι, σχηματίζοντας ένα ακριβές V μήκους περίπου δεκαοκτώ εκατοντάδων μέτρων. Η γαλλική δύναμη αριθμούσε τριάντα έξι χιλιάδες. Κύμα μετά το κύμα - δεκαπέντε συνολικά - ορμούσαν στην αγγλική χοάνη με τα βέλη, μόνο και μόνο για να στοιβαχτούν πάνω στους νεκρούς τους και σε αυτούς που πέθαιναν μπροστά τους. Ανάμεσα στους φυγάδες Γενουάτες τοξότες, τον ήλιο που τύφλωνε τα μάτια τους και τις τρελές κραυγές των ανεκπαίδευτων αγροτών γύρω από το πεδίο της μάχης, οι γαλλικές δυνάμεις άρχισαν να πέφτουν σε πλήρη αταξία. Το πεδίο της μάχης ήταν γεμάτο αγγλικά βέλη που ξεχώριζαν ανάμεσα στους σκοτωμένους άνδρες και τα ζώα σαν άκαμπτα κοτσάνια κριθαριού. Σε σύντομο χρονικό διάστημα δέκα ωρών, σχεδόν μισό εκατομμύριο αγγλικά βέλη είχαν πέσει βροχή από την ψηλή κορυφογραμμή και πάνω από έξι χιλιάδες Γάλλοι και Γενουάτες έπεσαν νεκροί. Σίγουρα, ήταν ένας χορός του Διαβόλου - και ένα μοχθηρό βάλς ήταν.

Η ώρα της μαγείας είχε φτάσει όταν ο τραυματισμένος Φίλιππος υποχώρησε. Δεν είχε άλλη επιλογή από το να εγκαταλείψει τους τραυματίες του εκεί που κείτονταν. Δύο βασιλιάδες, σύμμαχοι του Φιλίππου, είχαν πέσει στην φρικτή σφαγή. Ένας από αυτούς ήταν ο τυφλός βασιλιάς Ιωάννης της Βοημίας. Ο Φίλιππος δεν είχε άλλη επιλογή, εκτός από την υποχώρηση. Ωστόσο, ο Εδουάρδος δεν πήρε αιχμαλώτους. Τα μεσάνυχτα, ο γιος του, ο Μαύρος Πρίγκιπας της Ουαλίας, κινήθηκε κάτω από το μανδύα του σκότους και, με μακριά μαχαίρια, οι άντρες του έκοψαν τους λαιμούς των τραυματιών. Συνολικά, εξήντα εξακόσιοι Γάλλοι και μόνο μερικές εκατοντάδες Άγγλοι πέθαναν στη μάχη. Ήταν μια μάχη στην οποία ο Λουκιφαήλ είχε εμπλακεί υπερβολικά από την αρχή. Η τιμή ήταν αποκλειστικά δική της. Και οι δύο βασιλιάδες, ο Εδουάρδος και ο Φίλιππος, ήταν απλώς πιόνια στο πολύ μεγαλύτερο παιχνίδι της. Ήταν η βασιλεύουσα βασίλισσα και, άθελά της, δύο ανόητοι βασιλιάδες αντιπαρατέθηκαν ως γελωτοποιοί μπροστά της.

Μετά τη μάχη, ο Φίλιππος λυγίστηκε. Με τη βοήθεια δύο Καρδινάλιων της Αβινιόν ως συμφιλιωτών, σύντομα τέθηκε σε ισχύ εκεχειρία μεταξύ Γαλλίας και Αγγλίας. Ο Εδουάρδος διατήρησε την κατοχή του Καλαί και ο Φίλιππος έγινε έξαλλος. Οι Άγγλοι είχαν αφαιρέσει την ιπποσύνη από

οι κανόνες της μάχης. Μάχη σώμα με σώμα, αντιπαράθεση πρόσωπο με πρόσωπο—μια μάχη-κράτος Η ικανότητα, η δύναμη και το θάρρος ενός ανθρώπου εναντίον ενός άλλου— είχαν αντικατασταθεί από αυτό που ισοδυναμούσε με το να σημαδεύεις έναν εχθρό από πίσω. Το αγγλικό μακρύ τόξο ήταν ένα χαστούκι στο πρόσωπο της τάξης των Ιπποτών. Αν και οι Γάλλοι ιππότες το περιφρονούσαν—χαρακτηρίζοντάς το ως κατάφωρη δειλία— η μάχη από απόσταση αποδείχθηκε εξαιρετικά αποτελεσματική για μικρότερους στρατούς, όπως του Εδουάρδου. Και με την παρέμβαση του Λουκιφαήλ, η τέχνη του πολέμου είχε αλλάξει και το σούρουπο είχε πέσει στις ένδοξες μέρες της ιπποσύνης.

Απελπισμένος, ο Φίλιππος σκέφτηκε να ζητήσει τη βοήθεια της Αγίας Έδρας και του τεράστιου αριθμού μορφωμένων ιερών της. Ωστόσο, απαιτούσε κάτι περισσότερο από προσευχή από αυτούς. Χρειαζόταν οικονομικά και μια σταθερή αντιμετώπιση του νέου αγγλικού όπλου - του ταχέως βλήματος μακρύ τόξου και του διαπεραστικού βέλους bodkin. Χρειαζόταν νέες στρατηγικές για να αντιμετωπίσει τις αδίστακτες τακτικές που χρησιμοποιούσαν οι Άγγλοι. Αναζήτησε αυτό το αποφασιστικό αντίβαρο και την οριστική αντστρατηγική που θα μπορούσαν να οδηγήσουν τον Εδουάρδο έξω από το Καλαί και πίσω στην Μάχη. Παρ' όλα αυτά, ο Λουκιφαήλ κινήθηκε εναντίον όλων των θρόνων, πικρά πρόθυμος, ως μια αδικημένη αλλά εξωτερικά πάντα κυρίαρχη Βασίλισσα των βασιλισσών. Ο θρόνος της Αγίας Έδρας και το Παπικό Παλάτι της Αβινιόν δεν ήταν άτρωτα. Ο Πάπας, το Κολλέγιο των Καρδινάλιων και οι Απόκρυφοι Καρδινάλιοι ήταν όλοι ίσα θύμα στο παιχνίδι της. Και μέσα σε όλους αυτούς, έπλεκε τον ιστό της.

Château Rouge ~ Πόλη της Αβινιόν ~ Απρίλιος, 1347

Το Château Rouge της Αβινιόν χρησίμευε ως φυλασσομένη κατοικία για αρκετούς Καρδινάλιους του Κολλεγίου. Ένας φρουρός που βρισκόταν στην πίσω είσοδο του κάστρου κούνησε τα πόδια του - ο τσιμπητός πόνος ήταν στην αριστερή του φτέρνα. Έψαξε την μπότα του, αλλά δεν βρήκε κανένα υπερυψωμένο καρφί. Ούτε σκλήθρα ούτε αγκάθι μέσα, ωστόσο, το ένωσε ξανά: ένα τσίμπημα σαν μικροσκοπικό στιλέτο να τον καρφώνει στη φτέρνα. Δεν θα του άφηνε ησυχία. Μελέτησε το νεκρό έδαφος. Κανένας δεν έβγαλε ήχο την τελευταία ώρα. Με μια κλεφτή ματιά προς την αφιδωτή είσοδο του φυλάκιού του, ο φρουρός μπήκε κρυφά στους θάμνους που πλαισιώνουν τους χοντρούς πέτρινους τοίχους του κάστρου. Χτύπησε τις τσέπες του με ελπίδα και χαμογέλασε βρίσκοντας ένα διπλωμένο φύλλο χαρτιού στην τσέπη ενός γιλέκου. Ακουμπώντας στον τοίχο, έλυσε τα κορδόνια της μπότας του και έβαλε το χαρτί μέσα σε αυτό. Μόλις ξαναέδενε τα κορδόνια όταν η μακριά σκιά μιας φιγούρας με κουκούλα έπεσε πάνω του. Πανικόβλητος, ισιώθηκε βιαστικά και παραλίγο να πέσει.

«Φρουρέ. Δεν είσαι στη θέση σου», είπε απαλά ο ιερέας. **«Γιατί;»**

Ο φρουρός κινήθηκε προς την αψίδα, με μια έκφραση δυσαρέσκειας, ενώ και η σκιασμένη φιγούρα κινήθηκε για να τον εμποδίσει. **«Άκουσα έναν θόρυβο, μοναχέ»,** τραύλισε. **«Ήταν απλώς κόκορες που κουρνιαζανε μέσα»** . ο θάμνος.

«Α, κόκορες που κουρνιαζουν. Καταλαβαίνω.» Σε καλύτερο φως, ο στρατιώτης είδε τον ιερέα ψηλό και μάλλον

εύσωμος, με πυκνά μαύρα μαλλιά. Φαινόταν να κοιτάζει το πλακόστρωτο, ωστόσο, όταν ο Σκούρα μάτια άστραψαν στο πρόσωπο του φρουρού, ήταν διαπεραστικά σαν σιλιέτα. «Κυνηγάς πέη που κακαρίζουν με μπότα χωρίς κορδόνια;»

«Δεν το πρόσεξα, μοναχέ.»

«Α, καταλαβαίνω. Δεν πρόσεξες τα χαλαρά κορδόνια.» Η απαλή φωνή ήταν μια απόκοσμη αντίφαση. στα λαμπερά μάτια, σφίγγοντας τα δόντια του φρουρού. «Δείξε μου τις διαταγές σου, φρουρέ.» Αυτή τη στιγμή.

Ξαφνιασμένος —αναρωτιόταν πότε αυτός ο ανησυχητικός ιερέας θα τον άφηνε να κάνει το καθήκον του— ο στρατιώτης έσκυψε απρόθυμα και έβγαλε την μπότα του. Έβγαλε τον αυτοσχέδιο επίδεσμό του και τον πρόσφερε στον ιερέα.

«Μέσα στην άρτια μπότα σου; Α.» Ο ιερέας ξεδίπλωσε το χαρτί και στάθηκε κάτω από έναν φακό τοίχου για να το διαβάσει. «Γιατί είναι οι διαταγές σου στην μπότα σου, φρουρέ;»

Ο φρουρός τα ομολόγησε όλα. Ο ιερέας χαμογέλασε πονηρά και, επιστρέφοντας τις διπλωμένες εντολές, είπε: «Τότε φαίνεται ότι οι εντολές σου είναι καλύτερες όταν τις καταπατάς. Να κρατήσουμε την ομολογία μεταξύ μας;

«Αν θέλετε, μοναχέ. Και πώς μπορώ να σας βοηθήσω, μοναχέ... εεε...» ο φρουρός πάλεψε να ψάξει το όνομα του ιερέα .

«Σεβάλ—Ο Αρχιεπίσκοπος Λου Σεβάλ—είναι εδώ με προσωπικό ραντεβού για να δει τον Καρδινάλιο Ζαν-Φρανσουά Μπλασί.»

«Θα καλέσω τον Αρχηγό των Όπλων. Μπορεί να κανονίσει συνοδεία.» Ο φρουρός άρχισε να γυρίζει, αλλά ο ιερέας τον άρπαξε από τον ώμο με μια επώδυνη λαβή.

«Από τις εντολές σας βλέπω ότι είστε καινούργιος σε αυτή τη θέση», ψιθύρισε ο μεγάλος ιερέας. «Υποθέτω ότι δεν επιθυμείτε να σας μολύνουν; Δεν χρειάζεται να περιμένω συνοδεία. Έχω έρθει εδώ πολλές φορές. Θα βρω τον δρόμο μου μόνος μου.»

Ο στρατιώτης, που ήταν πράγματι ένας άπειρος νεοσύλλεκτος και καθόλου βιαστικός, ένωσε μια θολούρα του έπεφταν στο μυαλό. Ήταν επιτακτική ανάγκη να υπακούσει στις εντολές του· ωστόσο, ας επιτραπεί σε έναν άγνωστο άνθρωπο στο κάστρο, χωρίς συνοδεία; Μια αδιανόητη παράβαση καθήκοντος, ωστόσο, ήταν εξίσου επιτακτική ανάγκη να υπακούσει στη απαλή φωνή - και στην εντολή στα λαμπερά μάτια.

«Οι επισκέπτες συνοδεύονται. Πρέπει—»

«Είναι δυνατόν», διέκοψε ο ιερέας, «να μην σε πρόσεξα μακριά από τη θέση σου; Είναι επίσης δυνατόν να μην με πρόσεξες που έμπαινα; Άκουσέ με, φρουρέ· μάζεψέ με σαν έναν ακόμα ήσυχο κόκορα που κουρνιάζει. Είναι αργά—είμαι κουρασμένος. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;» Κοιτάζοντας αλλού, ο φρουρός απάντησε: «Το κατάλαβα —όπως λες, λοιπόν. Δεν σε ξέρω.»

Ούτε εγώ σε έχω δει.

«Ένα φέμα με καλή πρόθεση δεν είναι κακή πράξη. Μπράβο. Θα φροντίσω να διευθετηθεί η χάρη τριπλάσια », είπε ο ιερέας, χτυπώντας τον ώμο του φρουρού με ένα χλευαστικό βλέμμα που ο στρατιώτης δεν είδε. Εξαφανίστηκε κάτω από την αψιδωτή είσοδο και περιπλανήθηκε στους ήσυχους διαδρόμους του

το κάστρο. Ο ιερέας έφτασε σε μια γωνία, και καθώς την έστριβε, τα χαρακτηριστικά του προσώπου και η ενδυμασία του άλλαξε απότομα, μεταμορφώθηκε σε μια εντελώς διαφορετική μορφή. Αντί για ρόμπα, φορούσε τη πολεμική στολή ενός Γάλλου ιππότη. Στο στήθος του έλαμπε ο χρυσός και τα πετράδια που ήταν στολισμένα με Σταυρός Μπλάσι. Έστριψε σε μια άλλη γωνία και περπάτησε ήρεμα μέσα από έναν πέτρινο τοίχο, με το πρόσωπο, ντυμένο με την πανοπλία, να συγχωνεύεται με τις τεράστιες πέτρες αθόρυβα.

Στην κρεβατοκάμαρα του Καρδινάλιου Ζαν-Φρανσουά Μπλασί, μια κρεμαστή ταπετσαρία στον τοίχο τρεμόπαιξε για λίγο καθώς η μορφή του ιππότη περνούσε μέσα από τις συμπαγείς πέτρες του τοίχου. Ο Καρδινάλιος τινάζοταν και βογκούσε στο επιχρυσωμένο κρεβάτι του, με τα μάτια του να κυλούν κάτω από τα βλέφαρά τους καθώς παρακολουθούσαν τα χαρακτηριστικά ενός εφιαλτικού τοπίου. Ο Ζαν-Φρανσουά κύλησε πάνω στο τεράστιο κρεβάτι, παγιδευμένος σε όνειρο όπου έπεφτε γρήγορα. Ξαφνικά, άφησε μια κραυγή ανάσας και πετάχτηκε όρθιος, με τα μάτια του ορθάνοιχτα. Ο ιδρώτας έλαμπε στο μέτωπό του. Ο εφιάλτης, όταν ανακαλύφθηκε, έφυγε από το δωμάτιο. Οι ώμοι του Καρδινάλιου έπεσαν ανακουφισμένοι και ξάπλωσε πίσω στο κρεβάτι, τα μάτια του έκλεισαν αργά - και μετά άνοιξαν ξανά απότομα. Ο εφιάλτης δεν είχε τελειώσει τελικά. Ανακάθισε, η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. παραδόξως στο στήθος του. Εκεί, στη γωνία του δωματίου, στεκόταν η σκοτεινή σιλουέτα ενός θωρακισμένου ιππότη.

«Ποιος πάει εκεί;» σφύριξε ο Φρανσουά, με τον τρόπο στο λαιμό του. Η σκιά μπήκε μέσα το φως του φεγγαριού να πέφτει από το ανοιχτό παράθυρο.

«Ζακ», πνίγηκε ο Φρανσουά. «Εσύ είσαι, Ζακ;» Τα χέρια του έπεσαν στο πρόσωπό του από έκπληξη.

«Εγώ είμαι, Ζαν-Φρανσουά. Έχεις καλές άμυνες;» Φαινόταν ότι ο ιππότης είχε ένα διαβολικό χαμόγελο.

«Εγώ... πράγματι, το έχω κάνει! Έχω προσευχηθεί για σένα. Εσύ πώς είσαι; Και ο Ρενέ;»

«Ο Ρενέ κηρύττει, όπως πάντα. Τα μάζεψε καλύτερα για να μην σε επισκεφτώ — τα μάζεψε μπορεί να σας στενοχωρήσει.»

«Ω, όχι», είπε ψέματα ο Φρανσουά. «Καθόλου! Πρέπει να του πεις να έρθει. Πες του, Ζακ.»

«Ήρθα να σε προειδοποιήσω για κάτι φρικτό, Φρανσουά», ψιθύρισε βιαστικά ο ιππότης.

«Η Γαλλία θα πέσει στα χέρια του Εδουάρδου της Αγγλίας σε διάστημα μόλις είκοσι ετών. Ο Εδουάρδος θα κερδίσει την υποστήριξη πολλών Γάλλων άρχοντων. Θα έρθει από τη δύση και τον βορρά και θα κερδίσει την καρδιά της Βουργουνδίας. Θα διαιρέσει τη Γαλλία.»

Αρκετά μπερδεμένος, ο Καρδινάλιος απάντησε: «Ακόμα κι αν οι περισσότεροι άρχοντες της Γαλλίας συμμαχούσαν με τον Εδουάρδο, πώς θα μπορούσε να νικήσει; Δεν έχει ικανό στρατό!»

«Θα το κάνει», είπε απότομα ο ιππότης. «Έχει κλείσει έκτοτε συμφωνία με τον Διάβολο. Ο ίδιος ο Διάβολος μιλάει στον Έντουαρντ για τα μυστικά του πολέμου! Ο Έντουαρντ θα πάρει την πατρίδα μας, Ζαν-Φρανσουά, για να μην τον σταματήσεις πριν από την εκστρατεία του — για να μην τον σταματήσεις τώρα.»

Το μυαλό του Φρανσουά γύρισε. «Αυτή είναι τρέλα! Δεν μπορώ να σταματήσω τέτοια πράγματα. Αν μιλήσω στον δικό Του

«Ιερότητα αυτού, θα με τρελάνει», είπε δικαίως. «Δεν μπορείτε να σταματήσετε αυτά τα γεγονότα, εσύ και ο Ρενέ;»

«Μόνο εσύ μπορείς να σταματήσεις αυτά τα γεγονότα, Φρανσουά.»

«Δεν μπορώ να εμποδίσω τη θέληση ενός βασιλιά, Ζακ. Ούτε μπορώ να διατάξω τον Διάβολο. Είμαι απλώς υπηρέτης του—»

«Άκουσέ με, Φρανσουά.» Η μελαχρινή φιγούρα αγανάκτησε, πλησιάζοντας. «Το Συμβούλιο των Απόκρυφων· το γνωρίζεις;»

Ο Καρδινάλιος σκλήρυνε ελαφρώς. Απρόθυμα, ομολόγησε: «Ναι, αλλά μόνο μερικά κομμάτια από τις αλήθειές του. Τι γίνεται με αυτό;»

«Κρύβουν μυστικά, ένα όπλο που θα καταστρέψει τον Άγγλο βασιλιά. Πρέπει να αναλάβεις αυτό το όπλο, Φρανσουά. Πρέπει να το απελευθερώσεις εναντίον του. Ωστόσο, πρώτα απ' όλα, εσύ πρέπει να μάθουν για τη σωστή χρήση του. Αυτή η γνώση βρίσκεται στα αρχεία των Απόκρυφων, σε αυτό που κάποιος αποκαλούν: Μεταφράσεις Ναραμσίν. Σε αυτές τις σελίδες, θα μάθετε για το σχεδιασμό και τη λειτουργία αυτού του όπλου.

«Και πώς θα βάλω στα χέρια μου αυτά τα πράγματα;» ρώτησε ο Φρανσουά, αμετάπειστος. «Το αρχείο είναι καλά φυλαγμένο. Και χρησιμοποιούν περικοπές για να αποκτήσουν πρόσβαση. Δεν γνωρίζω αυτές τις λέξεις, Ζακ! Τα αρχεία είναι μόνο για το Συμβούλιο.»

«Ο Διάβολος θα ψιθυρίσει αυτό το μυστικό στο αυτί του Έντουαρντ, και ο Έντουαρντ θα αναζητήσει τους Χειρόγραφους του Ναραμσίν. Με αυτούς, η δύναμή του θα γίνει μεγαλύτερη ακόμη και από την Αγία Έδρα.» Θα καταλάβει όλη τη Γαλλία αν δεν ακούσεις τα λόγια μου. Φρανσουά, πρέπει να προχωρήσεις με αυτή την πράξη. Αν όχι για τη Γαλλία και την Εκκλησία, τότε για τους αδελφούς σου: ότι πέσαμε με αιτία και τιμή. Ακόμα και άγγελοι έπεσαν για να γίνει το θέλημα του Θεού. Αν άλλοι πρέπει να πέσουν για να ζήσουν περισσότεροι, αυτό είναι το θέλημά Του.

Ο Φρανσουά θυμήθηκε τον εφιάλτη του. «Άλλοι; Ποιοι πρέπει να πέσουν;»

«Ακόμα και ο Χριστός έπεσε, για να ζήσουν οι άλλοι. Πρέπει να φύγω, Φρανσουά.» Ο ιππότης γύρισε αλλού. «Μια στιγμή ακόμα!» φώναξε ο Φρανσουά.

Ο ιππότης γύρισε και χαμογέλασε πλατιά. «Είσαι ο Φρανσουά ντε Φρανς. Για όνομα του Θεού, σώσε τη Γαλλία. Σώσε μας όλους». Γύρισε και εξαφανίστηκε μέσα από τον τοίχο.

«Περίμενε! Όχι! Ζακ! Ζακ!» Ο Φρανσουά πετάχτηκε τρέχοντας από το κρεβάτι του, κυνηγώντας τη φευγαλέα μορφή. Έτρεξε μέσα από τα δωμάτια του διαμερισμάτος του και άνοιξε διάπλατα την πόρτα, σκοντάφτοντας στο διάδρομο. «Ζακ!» Κι όμως, οι μακρύι διάδρομοι ήταν άδειοι.

Το πρόσωπο του αδελφού του είχε ήδη διασχίσει τον διάδρομο, είχε περάσει τον απέναντι τοίχο και είχε μπει στο δωμάτιο επισκεπτηρίων ενός ιερέα. Έπεσε στα γόνατα. «Ζακ! Γύρνα πίσω!» Έκλαψε με λυγμούς. Οι πόρτες άνοιξαν τρίζοντας καθώς οι επισκέπτες με τα βαριά μάτια έβγαζαν νυσταγμένα τα κεφάλια τους έξω.

Ένας κοιμισμένος ιερέας ξύπνησε από την κραυγή έξω από το δωμάτιό του, όμως τα μάτια του δεν άνοιξαν.

Ένα λυχνάρι λαδιού στο κομοδίνο φώτιζε το βιβλίο με τις γραφές που βρισκόταν μπρούμυτα στο στήθος του, με τα χέρια του δεμένα πάνω του. Ο ιππότης στεκόταν στους πρόποδες του κρεβατιού, κοιτάζοντας τον ονειρευόμενο άντρα. Σιγά σιγά οι πλάκες της πανοπλίας του ιππότη άρχισαν να συγχωνεύονται και να αλλάζουν, σμίγοντας με το λαμπερό δέρμα μιας πλούσιας γυναίκας, με τη σάρκα της χλωμή σαν τον θάνατο. Ολόκληρα, τα μάτια, τα νύχια και τα άγρια μαλλιά της μέχρι τη μέση ήταν όλα μαύρα σαν έβενο. Ήταν η ενσάρκωση της αγνής και αναίσχυντης Εύας. Ήταν η πηγή από την οποία έπεσαν όλες οι γυναίκες - και από την οποία όλοι οι άντρες απέτυχαν επίσης. Ήταν η Λουκιφάιλ. Σταμάτησε πάνω από τον ιερέα, χαμογελώντας. Οι φωνές πολλών γυναικών έβγαίνουν από το χλωμό στόμα της. «Είναι σπατάλη για έναν άντρα να είναι μόνος - ειδικά, όχι κατώτερος από εμένα. Κι όμως, αρκετά σύντομα.» Ο ιερέας έκανε μια γκριμάτσα, βογκώντας στα όνειρά του, και γύρισε στο πλευρό του. Οι ανοιχτές γραφές έπεσαν στο πάτωμα και η γυμνή της φτέρνα τις πάτησε καθώς περνούσε τον εξωτερικό τοίχο του κάστρου, αφήνοντας μόνο ένα φάντασμα βλάσφημου γέλιου να ενοχλεί τον άγιο άνθρωπο στο όνειρό του.

Και το γέλιο του Λουτσιφάελ ήταν απολύτως άξιο —λιγότερο από ένας μήνας πέρασε προτού ριζώσει ο κακός σπόρος.

Κάστρο Μάλλου ~ Πόλη της Αβινιόν ~ Μάιος, 1347

Σε αντίθεση με το Château Rouge, το οποίο ανήκε στο Κολλέγιο των Καρδινάλιων, το Château Mallow της Αβινιόν ανήκε στο Συμβούλιο των Απόκρυφων και ήταν η κατοικία των Καρδινάλιων Βασιλίστης και Λιν. Καθώς ο Λιν βρισκόταν στην Αγγλία σε παπική αποστολή, ο πρεσβύτερος Καρδινάλιος ήταν μόνος του στο Château Mallow. Στο διαμέρισμά του, ο Βασιλίστης κοιμόταν βαθιά. Πάνω στο γραφείο του με τα γράμματα, Μια σχεδόν σβησμένη λάμπα λαδιού πάλευε να βγάλει φλόγα, ρίχνοντας τρεμουλιαστές σκιές πάνω σε μια κοντινή πένα και μελανοδοχείο, καθώς και σε ένα γραμμένο γράμμα, το οποίο έγραφε:

Αγαπητέ μου Καρδινάλιο Λιν ~

Συγχωρήστε την έλλειψη σθένους μου, αλλά ο πιο σοβαρός φόβος έχει εγκατασταθεί ψυχή μου. Είμαι τώρα πεπεισμένος ότι ο θάνατος του Καρδινάλιου Ξαβιέ δεν ήταν τυχαίος και σκοτεινές δυνάμεις κινούνται εναντίον μας. Επιδιώκουν πρόσβαση σε αυτό που φυλάμε. Σας ικετεύω, επιστρέψτε αμέσως στην Αβινιόν.

και μαζί, θα επιμείνουμε σε ακρόαση με την Αυτού Αγιότητα, τον Πάπα Κλήμη. Πρέπει να προειδοποιηθεί για τους κινδύνους. Σπεύσατε, φίλε μου. Αρχίζω να φοβάμαι για την ασφάλειά μου—

Με εκτίμηση, στην υπηρεσία της Αυτού Αγιότητας ~ Καρδινάλιος Βασιλιστής

Ένα δυνατό αεράκι έσβησε τη φλόγα καθώς το πίσω παράθυρο άνοιξε αργά σε μια μεταβαλλόμενη σιλουέτα. Ο αδίστακτος φρουρός γλίστρησε στην κρεβατοκάμαρα του Βασιλιστή και κάθισε στο στήθος του, χτυπώντας με το σκληρό του χέρι το στόμα του Καρδινάλιου. Έπειτα έβγαλε ένα στιλέτο και ψιθύρισε τις ερωτήσεις που του είχαν πει να κάνει. Ο Βασιλιστής πάλευε, όμως ήταν πολύ αδύναμος για τον δυνατό στρατιώτη. Σε ένα Με έναν κακόβουλο ψιθύρο, ο εισβολέας τον προειδοποίησε να μην φωνάξει, ενώ το κρúο ατσάλι στο λαιμό του έκανε σαφή την απειλή. Ο στρατιώτης τράβηξε το χέρι του και περίμενε απαντήσεις.

Σε αντίθεση, ο Βασιλιστής κοίταξε το πρόσωπο που είχε σχηματίσει τη σιλουέτα, χωρίς να πει τίποτα. Το μαχαίρι κινήθηκε αργά προς το αριστερό μάτι του Καρδινάλιου, αφήνοντας μια ρηχή τάφρο αίματος. Ο Βασιλιστής τράβηξε τα χέρια του. Τα δόντια του και δεν έβγαλε κανέναν ήχο. Το χέρι έσφιξε ξανά το στόμα του, πιέζοντας το κεφάλι του βαθιά στο μαξιλάρι. Με το βάρος του να ασφαρίζει το στήθος της Βασιλιστής, ο φρουρός βύθισε το στιλέτο στην τρυφερή σάρκα κάτω από το μάτι. Ο Βασιλιστής ούρλιαξε μέσα από τη μύτη του καθώς το μαχαίρι έξυνε τα τοιχώματα της οφθαλμικής του κόγχης. Ο φρουρός έριξε το μάτι στο πάτωμα. Όταν είχε πια φύγει ένα μέρος της πάλης από τον γέρο, και ο στρατιώτης τον ενημέρωσε ότι του είχε απομείνει ακόμα το ένα μάτι για να διαπραγματεύεται.

Ο Βασιλιστής άρχισε αμέσως να μιλάει, λέγοντας όλα όσα ήξερε. Όταν τελείωσε, ο φρουρός απαίτησε να επαναλάβει τις κωδικές λέξεις του αποσπάσματος για να βεβαιωθεί ότι ήταν σωστές. Κλαίγοντας, ορκίστηκε ότι είχε πει την αλήθεια—παρόλα αυτά, το μαχαίρι γλίστρησε στο δεξί μάτι του Καρδινάλιου. Ξανά, ο Βασιλιστής ούρλιαξε στο κρúο χέρι. Ξανά, του ζητήθηκε να επαναλάβει τα λόγια. Έβγαλε μια κραυγή πνιγμού και τραύλισε—τα λόγια ήταν τα ίδια. Πεισμένος ότι είχε αποσπάσει τις πληροφορίες που είχε προσληφθεί να συλλέξει, ο φρουρός μετατοπίστηκε στο στήθος του Βασιλιστή, διώχνοντας τον αέρα από τους πνεύμονές του. Και αφού ο Καρδινάλιος σώπασε, ο δολοφόνος γλίστρησε πάνω από το περβάζι του παραθύρου και εξαφανίστηκε στην ακινησία της αυγής.

Λίγο καιρό αργότερα, συνάντησε τον προστάτη του στο μυστικό μέρος, που είχε κανονιστεί μετά το φρικτό γεγονός. Ένα δερμάτινο πορτοφόλι άλλαξε χέρια και ο πληρωμένος δολοφόνος βγήκε από τη δυτική πύλη της Αβινιόν και διέσχισε τη γέφυρα του ποταμού Ροδανού. Ωστόσο, πριν καν διανύσει ένα μίλι, ένας ενημερωμένος και περίμενε κλέφτης με ένα σπαθί πήρε το κεφάλι του - και το πορτοφόλι του. Τα στοιχεία μιας ειδεχθούς δολοφονίας εξαφανίστηκαν στη γαλλική ύπαιθρο. Και ο δράστης της, ο Καρδινάλιος Ζαν-Φρανσουά Μπλασί, κρατούσε τώρα το κλειδί για τα μυστικά της Συνόδου των Απόκρυφων και, κατά συνέπεια, των δύο στενά φυλαγμένων μοναστηριών: του Γκαρντιέν και του Κανσέλο.

[Τέλος Κεφαλαίου 2]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε

δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~